წლიწადი მეექვსე კვირა. 24 მარტი 1929 წ. № 13. (197) ფასი 10 კაპ.

ტარტაროზი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სახკომი წარმოებაში

ამხ. ს. ჯუღელი „საგაზაფხულო თესვის კამპანიის“ ანგარიშს აბარებს,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ᲑᲝᲘᲙᲝᲢᲘ“

ᲐᲖᲠᲘ ᲜᲐᲡᲔᲡᲮᲔᲑᲘᲐ

ამბობენ: „მართლის მთქმელს ცხენი შეკაზმული უნდა ყავდეს“-ო.

შეკაზმული ცხენი კი არა, ნავთლუღიდან შრომის ბირჟამდე ორი წელიწადი ფეხით დავჩანდალობდი, ტრამვაის ფულის უქონლობის გამო, მაგრამ მართლის თქმას მაინც არ მოვრიდებივარ.

ერთმა თავისთავად პატარა მოვლენამ კი ისეთ მდგომარეობაში ჩამაგდო, რომ იძულებული გავხდი ჩემი ჩვეულებისათვის მეღალატნა და სიცრუე მეთქვა, რადგან უამისოთ ჩემი თავის „დაძვრენა“ შექმნილ მდგომარეობიდან შეუძლებელი გახდა.

1926 წლის გაზაფხულზე შტატის შემოკლებაში მოვხვდი და ორ წელიწად ნეხევარზე მეტი უადგილოთ ვეხეტებოდა.

რომ უფრო მეტი შანსი მქონოდა, ათასგვარ პროფესიას გამოვეკიდე: დაასრულე საქმის წარმოების, საბუჰალტერო, სატრაქტორო, სტენოგრაფიის კურსები; სათეატრო სტუდიაც კი არ დამიკლია და ბოლო დროს „გოსკინპრომის“ არტელ!ტობასაც გამოუდექი, (სხვა თუ არაფერი, უმუშევრის როლის შესრულებას მაინც მოვახერხებდი).

მაგრამ არსად არაფერი არ გამოვიდა.

აუტანელ მდგომარეობაში ჩავარდი. ყველაზე უფრო ცოლის საყვედური ბეწუხებდა და მთელ დღეებს ნაცნობებთან ლაყბობაში ვატარებდი. ღამ-ღამობით ვერის ხიდზე გავლას ვერიდებოდი.

ჩემს თავში თავის დახრჩობის პრობლემა ისმებოდა. ერთ მშვენიერ დღეს (პოეტი რომ ვიყო, მთელ პოემას დავსწერდი ამ ბედნიერი დღის შესახებ) — ჩემი ბედის ჩარხი სრულიად შემთხვევით წაღმა მოტრიალდა. ქალაქის ერთ განაპირა უბანში არსებულ ქარხნის დირექტორის კაბინეტისაკენ წავედი. კაბინეტის კარებს რომ შევხედე, უკან დავიხიე—არც რიგი იყო, არც ჩვეულებრივი წარწერა: „დაუკითხავად შესვლა აკრძალულია“,— და გადავსწყვიტე, რომ მისამართი მქონდა შეშლილი, მაგრამ ამ დროს დაწესებულების დარაჯმა დამინახა და მომაძახა:

— დირექტორის ნახვა გინდათ? შედით, კაბინეტში მუშაობს

მისმა თავაზიანმა კილომ გამაკვირვა, მაგრამ იმავე წამში უფრო მეტი საკვირველება ვნახე.

— დაბრძანდით, ამხანაგო. აგერ სკამი. ფეხზე დაიღლებით! — კიდევ უფრო თავაზიანი და მართლაც ამხანაგური კილოთი მითხრა დირექტორმა.

— არაფერი მიშავს.. აუტანელია ჩემი მდგომარეობა.. სადაც არ მივაკითხე, არსად არ მიმიღეს... ცოლი... შვილები..

— დამშვიდდით, ამხანაგო.. ბირჟაზე ხართ აღრიცხული?

— რამდენი ხანია, მაგრამ არაფერი გამოდის...

— მოანგარიშეობა შეგიძლიათ?

— შემიძლია.

— მაშ კარგი. ხვალ შემოიარეთ. ჩვენ მოანგარიშე გვჭირდება.

— გმადლობთ, — ჩავილულლულე ჩემთვის და ამ მოულოდნელ ბედნიერებით აღტაცებული ჩქარა გავექანე შინისკენ.

— მომილოცავს... სამსახური ვიშოვე. სამსახური! — მისვლისთანავე ვახარე ცოლს და ქუდი რამდენჯერმე ბერში შევაგდე.

— მომბეზრდა შენი ბოდიალი. სულ აგრე ტრაბახობ და არაფერი გამოდის. თავი დამანებე, გულს მაინც ნუ მიხეთქავ- — მკაცრი კილოთი მიპასუხა ცოლმა, რომელიც ჩემს სამსახურში მოწყობის საქმეს მუდამ სკეპტიკურად უყურებდა.

— არ გჯერა? მართალს გეუბნები, — და ვუამბე დაწვრილებით ყველაფერი.

— არ მჯერა.. ტყუილი უნდა იყოს... დირექტორმა?! უნაცნობოდ?! უპროტექციოდ?!..

შესამე დღეს, როცა ჩვენი ქარხნის მეორე მოანგარიშესთან ერთად სამსახურიდან ვბრუნდებოდი, მან მარქსის მოედნის ახლოს შემაჩერა და მკითხა:

—როგორ მოხვდით, ამხანაგო, ჩვენთან სამსახურში?

— შრომის ბირჟიდან.

— რა ნათესავია თქვენი ახალი დირექტორი?

— ვინ დირექტორი?-

— ნიკო შრომიშვილი.

— ქარხნის დირექტორი?

— ჰო.

— არაფერი.

— მაშ, როგორ?!

— სრულიად შემთხვევით; მივაკითხე სამსახური და ჩემს ოლბალზე კიდეც აღმოჩნდა.

— მართალი თქვით, რატომ ფიცავთ-

— არაფერიც არ არის დასაფიცი. მე ვამბობ, ისე როგორც იყო.

— ამხანაგო, მე არც ისე სულელი ვარ, რომ მაგისთანა ამბავი დავიჯერო — წარმოსთქვა მან და უკმაყოფილოთ გამშორდა.

რამდენიმე დღის შემდეგ, შევამჩნიე, რომ თანამშრომლები ალმაცერად მიყურებდენ, მერიდებოდენ და ხშირად კიდეც გამირბოდენ. ჩემს გამოჩენაზე მხიარულ ლაპარაკს სწყვეტდენ, ჩუმდებოდენ და საქმიან გამომეტყველებას ღებულობდენ თუ რაიმე საკითხის შესახებ განმარტებას ვთხოვდი, მოკლედ და ცივად მიპასუხებდენ:

— არ ვიცი!

ვგრძნობდი, რომ სამსახურში ყველასგან ათვალისწუნებული ვიყავი. ვიტანჯებოდი. ოჯახშიც ცოლმა ალმაცერად დამიწყო ყურება.

ყველა გამიდგა. ჩემი მდგომარეობა უმუშევრის მდგომარეობაზე უარესი შეიქნა. რამე გამოსავალი უნდა მენახა და კიდეც ვნახე:

ერთ დღეს ჩემს თანამოსამსახურე მოანგარიშეს ძალით ავედევნე. ახლა მე თითონ ჩამოუგდე სამსახურში მოწყობაზე ლაპარაკი და „გამოუტყდი“.

— ბოდიშს ვიხდი, ამხანაგო, მოგატყუეთ... ჩემი ცოლის დის ქმრის დეიდაშვილი დირექტორის მამიდაშვილზე არის გათხოვილი და მეც სამსახურში მისი სარეკომენდაციო ბარათის წყალობით მოვეწყვე.

— აგრე გეთქვა თავიდან, შე კაი კაცო. რას ფიცავდი. — სთქვა გახარებულმა თანამოსამსახურემ და მომღიმარი თვალები გამისწორა.

— ქარხნის დირექტორი ჩემი ძველი მეგობარია. ერთად გავიზარდეთ, სულ ერთად ვქეიფობდით... მიტომ მომაწყო. — ვუთხარი ცოლს.

— მეც ვიცოდი, რომ აგრე იქნებოდა, რად მომკალი იქვიანობით, რატომ ფიცავდი... მე ხომ არსად ვიტყოდი! — მითხრა ცოლმა და მხიარულად გამიღიმა.

ამის შემდეგ სამსახურში და ოჯახში მეგობრული დამოკიდებულება დამყარდა.

ᲛᲔᲓᲣᲖᲐ.

„დახმარება“

ჩვენში საკმაოდ გამოდის სასოფლო ლიტერატურა, მაგრამ წიგნები საწყობებში ჰყრია და არავინ ცდილობს სოფლად მათ გადაგზავნას.

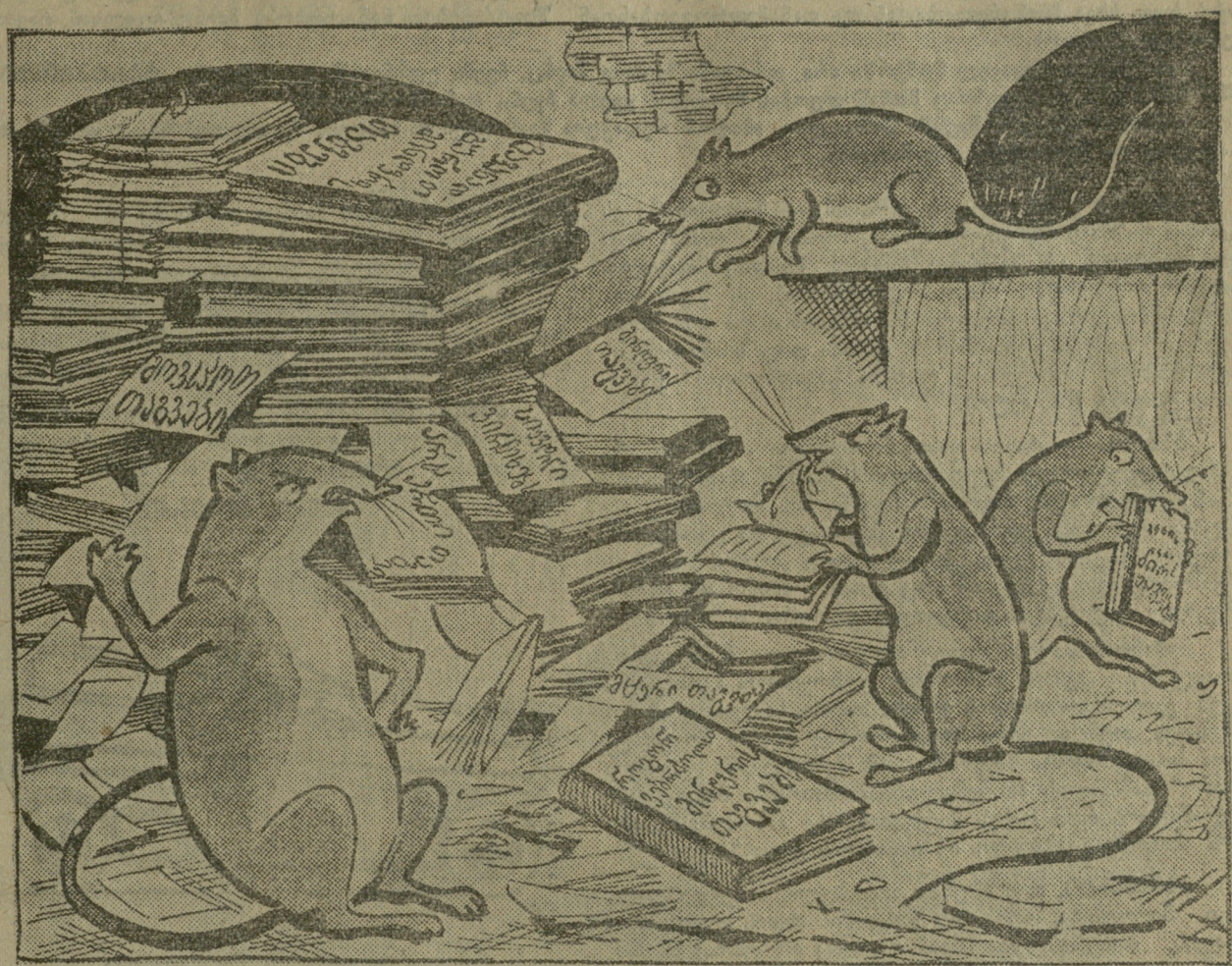

ᲕᲘᲠᲗᲮᲔᲑᲘ:—დახიეთ, გაანადგურეთ, თორემ ეს თუ სოფელში მიიღეს, მთლად გაანადგურებენ ჩვენს ძმებს.

ᲡᲐᲮᲔᲚᲒᲐᲛᲨᲘ

სახელგამს შეველ შენაღონები,.
სად იაკობი ზის თავმოწონებით.
დიდი ხნით მქონდა განაგონები. —
იქ ფულს იღებენ პაჩკა-კონებით,
ხან ცალობით და ხან ვაგონებით.
შევაღე კარი.
(ვერა ვნახე რამ სანუკვარი)
დარბაზში ბნელა. ნეტავ, ენთოს ჭრაქი ან
კვარი.

ზოგი ოხუნჯობს,
ზოგი კენტად სდგას და ოცნებით
ითვლის გონორარს.
ჯგუფ-ჯგუფად დგანან:
რომანისტები, კრიტიკოსანი, ბევრი მგოსნები,
ელიან: ნეტავ, როდის მოვა ჩვენი ბარონი,
რომ გაახაროს პოეტები, უსახლკარონი.

თავის პატარა კაბინეტში
დარდიმანდობს ჩვენი კოლია,
(მეტ საქმისაგან გადაიტანს მელანქოლია)
მაგრამ მისთანა ჭირისუფალი ჩვენს პოეტებს
არა ჰყოლია.

მინდა მოვნახო სიმპატიური
ჩვენი ადამი,
(სახე უწყითლობს,—ვით ვენახში
მწიფე ატამი)
იმისი სიტყვა,
თუნდაც იყო კვირის მშიერი,
გაახარებს მაინც,
და ბრუნდები შინ მადლიერი.
„ითასად კაცი დაფასდა“,
რაჭველიშვილი ორი ათასად,
და თუ კი ვინმემ საქმე დათარსა,
გამოასწოროს ქრისტეფორემა.
(აქსიომაა, არ გეგონოთ ეს თეორემა!)
ყველანი გვიყვარს,
მაგრამ უფრო ჩვენი მოლარე.
(იგი არ არის უქმად მწოლარე)
მიუტანს ორდერს და მოცვივა ნაღდი ფულია,
და თუ ბარონმა დაიგვიანა, იცოდე, საქმე და-
ღუპულია.

ოხ, ეს ლოდინი,
ნეტავ, წამომელო მაინც ლოგინი!..
და თუ ლოდინი ასე ძნელია,
უფრო ბნელია,
რომ დარბაზში ეს სიბნელეა.

ზორბა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ტარტაროზი“-ს ლექსიკონი

ჩვენ საჭიროდ მიგვაჩნია მკითხველებს მივაწოდოთ იმ სიტყვების ახსნა-განმარტება, რომლებსაც ამჟამად აქვს სულ სხვა მნიშვნელობა, ან და თანამედროვეობასთან შეღარდებით ნაწილობრივ მაინც იცვლიან თავიანთ უწინდელ შინაარს.

ამიტომ, თუ ყოველ ნომერში არა, დროგამოშვებით მაინც, ჩვენს ჟურნალში დაიბეჭდება „ტარტაროზი“-ს ლექსიკონი, რომელშიაც მონაწილეობას მიიღებენ ყველა ჩვენი თანამშრომლები.

ვინაიდან ეს ცდა ჩვენში პირველია, ამიტომ რედაქცია სიამოვნებით მიიღებს მკითველებისაგან ყოველ ახალ სიტყვასა და შესწორება - დამატებას.

აბაზია (აბაზი არავის ეგონოს!):— მედიცინაში ეს სიტყვა ნიშნავს ნერვიულ ავადმყოფობას, რომლითაც დაავადებულს არ შეუძლია (ფეხით, ქვეითი) სიარული. (აბაზია — თითქმის იგივე რევმატიზმია). ეს ავადმყოფობა უმთავრესად ვრცელდება გამგეებსა და „პასუხისმგებელ“ მომუშავეებს შორის. აბაზია დიდ ზიანს აყენებს ავტომობილს, რომელსაც უხდება „ავადმყოფის“ წარამარა ტარება. (იხ. ავტო).

აბანო. — ტანის დასაბანი ადგილი - შენობა. ამჟამად, კულტურულ რევოლიუციის ხანაში აბანოს დიდი მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ ჩვენში მას რატომღაც არ ექცევა ჯეროვანი ყურადღება; მაგ.: „გურია (ნობილია, როგორც საქართველოს კულტურული კუთხე, მაგრამ. წარმოიდგინეთ თქვენ, იქ არც ერთი აბანო არ არის“. (გურულ დელეგატის სიტყვიდან ერთ-ერთ თათბირზე).

აბანო იხმარება კიდევ ალეგორიული მნიშვნელობითაც, მაგ.: „ვირის აბანო“. გულუბრყვილო მკითხველს ეგეგ ეგონოს — თითქოს ვირებს თავისი საკუთარი აბანო ჰქონდეს. თუმცა ვირი ზოგიერთებზე უფრო მოყვარულია სისუფთავისა, მაგრამ ამ შემთხვევაში „ვირის აბანო“ გამსახლის მნიშვნელობით იხმარება. მაგ.: გამფლანგველს რომ ციხეს მიუსჯიან, ასე ამბობენ: **„ვირის აბანოში** გაგზავნეს; იქ ისწავლის ჭკუას“!.

აბონენტი, ანუ აბუჩად აგდებული, მოტყუებული, ე. ი. პიროვნება, რომელიც წინდაწინ იხდის ფულს იმისათვის, რომ მას მიართვან ის, რაც არ უნდა; ან და, რომელსაც ჭკვებავენ ნასუფრალით, დაწუნებულ კერძით... აბონენტი — კაცი ხარა-ხურას გამსაღებელი. (ტელასის გაგებით აბონენტი ნიშნავს შახმატის პეშკას, ან და სათამაშო ტიკინას, ან და ქოთანს, რომელსაც ყურს იქ გამოაბამს, სადაც მას (ტელასს) უნდა)... ჩვენის გაგებით აბონენტი არის კაცი, რომელსაც აქვს იობის მოთმენა ღორის თავმოყვარეობა და ვირის მორჩილება.

აბსენტიზმი.— სისტემატიური გაცდენა, სამსახურში არ-ყოფნა და მით თავისი მოვალეობის არ-შესრულება. გავრცელებულია გამგეებსა და მათ ჯურის „ხალხთა“ შორის.

აბსოლიუტიზმი. — განუსაზღვრელი უფლება, რომლითაც, სამწუხაროდ, ზოგიერთ ჩვენ დაწესებულებებში სარგებლობს მისი ხელმძღვანელი, რომელიც თავისი ბიუროკრატობით ვერ ეგუება ადგილკომისა თუ სხვა კომის ჩარევას „შინაურ საქმეებში“ და „მის კომპეტენციაში“.

აბსურდი ზოგიერთი მოხსენება

ავანსი.—**დაკარგული, „გაქაფული“ ანდა მუქთი ფული.** ჩამოსაწერი თანხა, რომელიც იწერება „შემოსავალ-გასავლის“ დაეთარში მარჯვენა მხარეს—„გასავალში“.

ავანტიურისტი —ფრანგული სიტყვაა და ნიშნავს ბუანკარეს მთელი თავისი მთავრობის შემადგენლობით.

„ავე ზეცარ, მოკრიტური ტე სალუტანტ“ — **„სალამი კეისარო, სასიკვდილოდ მიმავალნი, მოგესალმებით შენ“!,**— ასე მიმართავდენ ძველ რომში გლადიატორები კეისარს, როცა ისინი სასიკვდილოდ ეჭყავდათ.

მას შემდეგ ათეული საუკუნეები გავიდა, მაგრამ ახლანდელ იტალიაში, სადაც დღეს მუსოლინი კეისრობს, მდგომარეობა მაინცა და მაინც არ შეცვლილა. დაჩაგრული მშრომელი მილიონები ასეთივე სიტყვებით მიმართავენ მუსოლინს წყევლითა და კრულვით.

ამბლოპია — მხედველობის სისუსტე (სიბეცე), რაც იწვევს ჭკუისა და ტვინის დაზიანება. ეს ავადმყოფობა ყველაზე უფრო გავრცელებულია ემიგრაციაში.

ავტო (მოგბილი)—გამგის ლოგინტ (და შემდეგ კუბო). პირველ საუკუნის ერთი უცნობი პოეტი თავის ტრაღედიაში **„ლმერთი - ბიჭი“**, ასე სწერს:

გამგის ანდერძი:

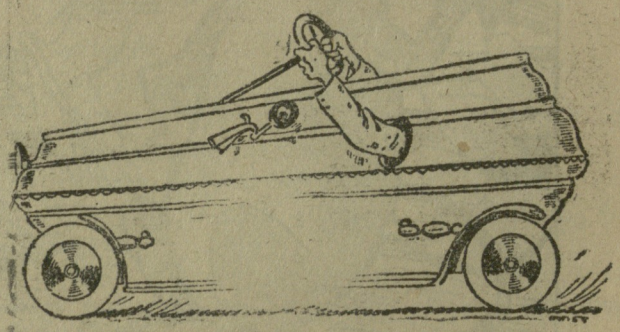

მიყვარდა ავტო და შიგ ჩაჯდომა,
ფეხით არ ვიქმდი არსად ერთს ბიჯსა.
როდესაც მოვკვდე, ავტო-კუბოში
ჩამასვენებდეთ თქვენს ტოლს „ლმერს-ბიჭსა“.

აღაპი — გამფლანგველის უკანასკნელი ქეიფი დაჭირვის წინა დღეებში.

ანაბაპტიზმი — ადამიანის მეორეჯერ მონათვლა როცა ის დიდი გახდება, რაც სრულიად ზედმეტად უნდა ჩაითვალოს, რადგან გამფლანგველი და ბიუროკრატი რამდენჯერ არ უნდა მონათლო, მაინც არ გასწორდება.

ანათემა—ცოლის მიერ ქმრის გაწყევლა, როცა უკანასკნელი არ ასრულებს პირველის მოთხოვნილებას ახალი კაბის ყიდვის შესახებ.

აფიორა — ფრანგული სიტყვაა და გამოგონება, მაგრამ ბურჟუაზიულ ევროპის ყველა მთავრობისათვის ეს სიტყვა ისეთი სახარბიელო გახდა, რომ ყველგან გავრცელდა. ინგლისმა აფიორაში საფრანგეთს გაასწრო. ეს უკანასკნელი ცდილობს უკან დაიბრუნოს დაკარგული უპირატესობა, მაგრამ მას მეტოქეობას უწევენ პოლონეთი და იტალია, რომელსაც არ ჩამორჩება რუმინეთი.

ავარია — მთვრალი შოფერი.

აგონია — კაპიტალისტური ქვეყნის თანამედროვე ხანა.

ალლო! — სიყრუე, ძილი.

არითმეტიკა — სავალდებულო საგანი, რომელიც უნდა იცოდეს სამაზრო აღმასკომებმა ბიუჯეტის შედგენის დროს.

თავდაცვა

„სოფ. ობჩის სკოლაში მასწავლებელი ძველებურად ეპყრობა მოწაფეებს“.

მოწაფე: (ამხანაგს): — ჰა, ბიჭო შემინახე ეს ყურები, თორემ მასწავლებელი ორივეს ამაცლის.

ტელეფონთან

— რიხ-რიხ-რიხ-რიხ.

— ტრ-ტრ-ტრ.

— ლანჩხუთი, ფოსტა.

— ტრ-ტრ-ტრ.

—ვინ არის ტელეფონთან? ჰა, ქვენ განგე?

ამხანაგო, ერთი სიკეთე მიყავი... ოაი და მე რომ გაითხრა იგი დასწერე და გამიგზავნე აღმასკომთან. გიკარნახო? აბა, ჰა, სეევერია და მჯელო ვასო, თქვენ გენაცვალეთ, ხვალ გპატიჟობთ ჩემსას, თითო ყანწი დასცალეთ, მეტი არაფერი... რაო? შენც წამოყობი? არა, მეგობარო, არ გადირიო, შენ არ მემეტები; იგენი მინდა დავათრო და გუუუშვა, — ეგება ჩეირჩვან ეათ გასაკეთებელ გზაში; მერე სხვას ეირჩევენ და ეგება მან მაინც გააგდოს შარაზე ორი კენჭი, თვარა ხარიან-კაციან-ქალიან-ბალნიანა დევიხრჩვით, და იგია. რა გაკინებს? არ გამიმხილო, არ გამოლიტინო დანა კისერში. ახლა, ამხანაგო, ერთი ოზურგეთის ხაზზე გადამაკვარახჭინე.

— რიხ-რიხ-რიხ... ტრ..ტრ..ტრ..

ოზურგეთი? მიწად - მოქმედების განყოფილება? ძალიან კარგი, მეც ეს მინდა. ვინაა ტელეფონთან? ჯიბლაძე ბრძანდებით? დილა მშვიდობისა ბატონო, კაცო, რა და, საქმე შემდეგშია: დამავალეს, დევივალე, ვიძუნძულე, ვიღლიტინე ამ სოფელში, იმ კუთხეში გამეეიწვი ენა, აქეთური, იქითური და მოვაკვარახჭინებიე ხალხს სამეუნერო არტელები. ზოგს ლავარქვი „საიმედო“, ზოგს „დოვლათი“, ზოგს „ვიეარგოთ“, მომავლის იმედი“, „რკინის ხარი“ და რა ვიცი კიდევ ოცი ქეთეგათი. ეოდა ეგა. გზავნი თქვენთან დასამტკიცებლად. ეარა ნუ გაგიწყრეს ბუნება-წაგვიხთინე გუნება.

გზის ფულები გაგვითავდა, დღეს ხვალ, დღეს, ხვალ“ არ გათავდა. რაშია კაცო, საქმე? აგერ დამგლეჯენ ხალხი!

რაიო? ვინაა ხელს რომ გიშლის? ჯავსკტები გულზე და შეგიყენებ პროტოკოლს, უკრავ თავს ფოსტის კოლოფში და ხვალ ამ დროზე შვლეჭას მუადენს ტარტაროზთან. მერე დეიბრაზეთ თვალები. აწი შენ იცი... ჩემს ნახვამდი აფარეი გეტკინა.

შხანკოლა.

ფიქრი და საქმე

კომისიის თავმჯდომარედ
რომ დანიშნეს ჩვენი ნიკო, —
აღელვებაც არ უგვძვნია,
ძველებურად დინჯად იყო.
გულში ფიქრობს: „ამირჩიეთ,
ვიმუშავებ იშვიათად;
დავალებას შევასრულებ:
ერთი შვიდათ, ერთი ათად.
მალე ჩემი პიროვნება
ამაღლდება ამის შემდეგ,
მგონი დიდი კომისრებიც
მორიდებით ჩემს წინ შესდგენ.
კომისიის წევრებს სწრაფად
უსათუოდ დავიბარებ;
საქმეს უცბად მოვათავებ
და მოვრჩები მალე ბარემ.
გადის კვირა ერთი, ორი,
ნიკო ისევ სტკეპნის ჭუჩას;
გულში ფიქრობს: „ჯერ ადრეა
მოვესწრებით, არა უშავს“.
თვე თვეს მისდევს, კვირას-კვირა,
ნიკო ისევ ფიქრით ძღება
ფიქრობს, დადის, მსჯელობს თვისთვის
საქმე კი მთლად ავიწყდება.
გევმებს ადგენს პლანავს საქმეს
იმუშავებს პროექტს ფიქრით,
დრო კი გადის, აღარ იცდის
დრო არ იცდის, სწრაფად მიჰქრის.
წლის ბოლოს კი ახსენდება:
რა აკეთა? — არაფერი.
ეხლა ნიკო დატრიალდა,
და ეცვალა სწრაფ მას ფერი.
დარბის, ეძებს ამას, იმას
კომისიის წევრებს და სხვას, —
მაგრამ ეხლა გვიანლაა
ვინლა შესძლებს იმათ ნახვას.
ზოგი სხვაგან გადასულა,
(კაცის მოხლებს ვინ შიბოჭავს)
ნიკოს სხდომა უნდა, მაგრამ
წევრებს ეხლა სად მობოჭავს?
ბოლოს ნიკო ერთ ამხანაგს
შეხვდა უცბად, როგორ იქნა;
„სად ხართ, კაცო, შენ ამდენ ხანს?
ეთ გამძვრა სიჭა!“

— გვიანია! — უპასუხა, —
ვადა არის გადასული.
— შენ კი ეხლა დატრიალდი,
რომ დაგიდგა აღსასრული?

ძგმუნტი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

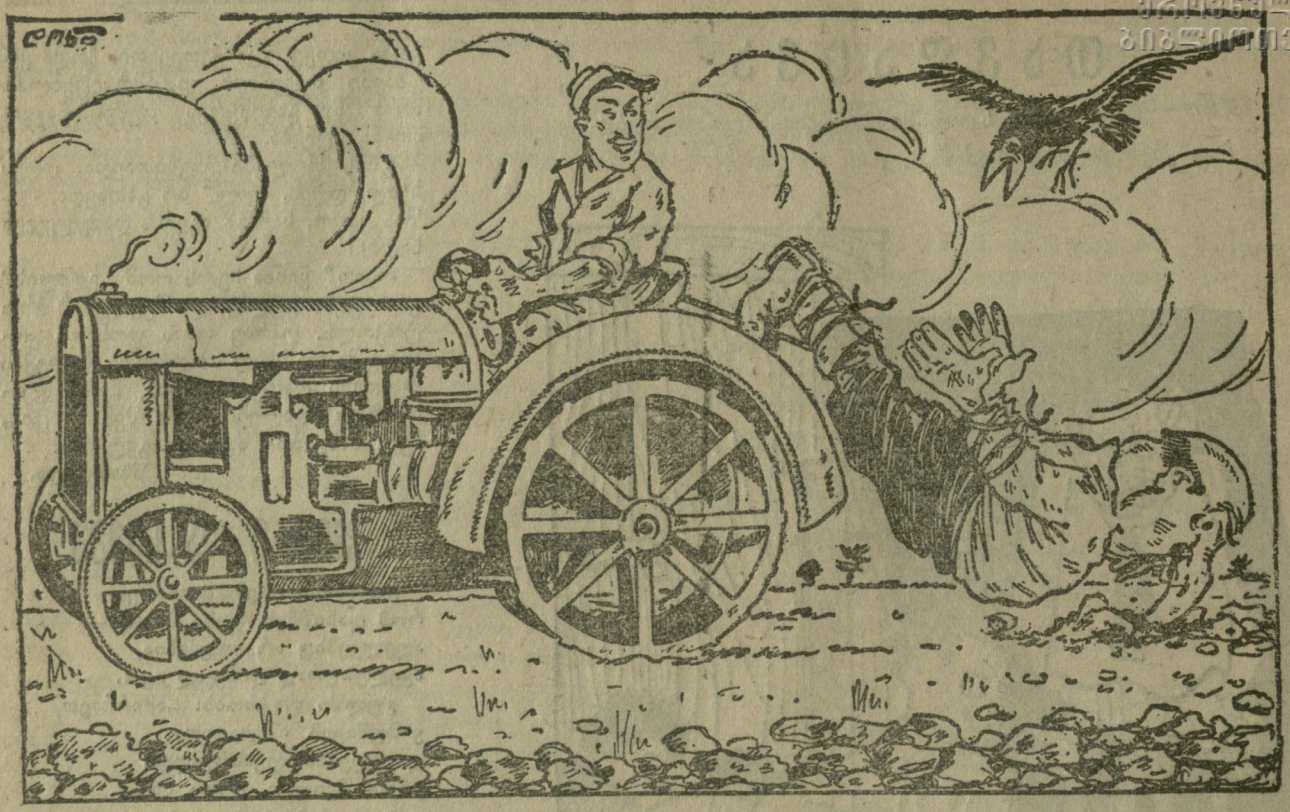

კულაკი ხნავს „თავისს“ მამულს.

დევიხრჩვით ტალახში

(გურული სცენა)

დღეს ყოლი კაცმა იცის, რომ სოფელი ახალთ-ახალ გზაზეა დამდგარი და შტრინგათ მივა წინ სოციალიზმისკენ. ამას აღარ უნდა კრიჭინი.

იგიც ყველაყამ იცის, რომე წარმოდგენა, კლუბი და რადიო სამარგალიტო საქმეა ჩვენი დაწინაურებიზა. არც აგია სალაპარიკო.

იგიც ქე იციენ, რომ აგი ჩვენი გურია, ჯურუყვეთიდან დაწყებული ფამფალეთამდი, თლა განათლებული ხალხითაა საფსე. ყველა გემლაზიებში და ტეხნიკურებში სტავლობს. თვითონ ჩემი ცოლი დესპინაია ამ სიბერის ხანს შევიდა საღამოო კლასში და მალე გაათავებს მუშფაკს.

ამფერია ჩვენი სუზუგადოება!

ხო და იმას ვლაპარაკობდი, წარმოდგენის გემო თავიდგან გვქონდა და აი ჩვენი ბაღნებიც გვარიანად ჯინჯრიკობდენ სცენაზე. აი უწინ იყო და ახლა რაღა იქნება! კაცს ვერ ნახავ ახლა ჩვენში ნაარტისტალი რომ არ იყოს. თითო ლორი ყველას აქ ნათამაში.

შენ ხარ ჩემი აფხანაკი და ამას წინეთ ჩვენ სოფელ კინკრიხეთში გამართეს წარმოდგენა. ჩემი ციცაი დილას რომ წევიდოდა, მიორე დილამდის აღარ ბრუნდებოდა. — სათ ხარ ციცავ?—ვეკითხებოდი,—რიპიტინციაზე! აი დასალუპავი რიპიტინცია დღეიცაა, საღამოსაც, ჩავაღამეზეც. იალონზეც.—ვეღაფერი ვეღარ გევიგე!

ბოლოს, რავარც იქნა, დადგეს წარმოდგენა და დაგვიძახეს, ვისაც კულტურის რევოლუციზა გული ეწვის მოდითო.

დედავ, მე რევოლიუციზა ეჩხუბავ აგერ ორმოცი წელიწადია, ორმოცდა ჩვიდმეტი გადატრუალება მუახთინე, ნიკოლოზაი გადავაყინწისთავე და ახლა წარმოდგენაში აღარ წახვალ?

ავდექი, მეზობლებს გადუძახე. ვისადილე ჭადით და ხორცით (ნუ გეშინია ლობიო აღარაა გურიაში, ქვეყანა რომ გადააბრუნო, კაკალ ლობიას ვერ იშონი), ამევიჩაგვიე ჩემი დესპინაი და გავსწიეთ წარმოდგენაში.

წამევიდენ მეზობლებიც, ჩვენი კუთხიდან ქე ვიქნებოდით ბარე ოცდახუთი კაცი და ქალი.

გადვიარეთ შენ ხარ ჩემი ბატონი ეზოიდან და ჩავდექით ტალახში. შენს ტერს და ჩემბერლენს იმისითანაი, რაც ჩვენ დღეი დაგვადგა! ხელათ დავყურყუმალდით ტალახში...

ვიარეთ, ვიცურეთ, ვყვინთეთ და მაღალ ვახშმობაზე მივედით ცენტრში. სულო ცოდვილო, ყველაი არ მოსულა, მაგალითად ჩემი დესპინაი და ბეური სხვაიც ქე დაბრუნდა შინ. ოცდა-ხუთში ათი ძვილე მივედით, იგიც ვინც მაგარ-მაგარი ბიჭები ვიყაით.

ჩვენი კლასის ოთახი, სადაც წარმოდგენა იყო შუამდი ტალახით იყო საფსე.

შევედით, თუთუნი მოვსწიეთ ამ თრიანტში, დავაყენეთ კვიმლი. უცთითი წარმოდგენის დაწყებას.

ასე, მეტი რომ არ ვთქვა, შვალამე იქნებოდა წარმოდგენა, რომ დეიწყო: ხან ლამპა ვერ იშონენ, ზოგს ხანჯალი მიაკტა, ზოგს ჩოხა, ზოგს ჩაქურაი და იმიზა დარბოდენ.

სულო ცოდვილო, წარმოდგენა ქე იყო ჯაი. აგი შვლაჭი ყაძახები ბაღნებივით დარბოდენ სცენაზე და ყეროდენ. მართალია, იმ ყვირილში ზოგს (რომელიც უმფრო დაღალული იყო) ქე ჩიეძინა, მარა მაინც ყმაყოფილი დავრჩით.

იალონმა ფერა და წარმოდგენა გათავდა. ავდექი და წამოვედი, შვადღე ცურვით ჩამოვედი სახლში.

წარმოდგენიდან რაცხა ორი კაპეიკი ქე შამოსულიყო, მარა დილას არტისტებს ქეიფი გიემართენ და ქე შიეჭამენ იგი შემოსავალიც.

იგი დღეი დღეთ დავთვალე და აწი, რაც უნდა მეყიყინონ, წარმოდგენაში არ წავალ, სანამდი აგი გზები არ გაკეთდება. ბატონო, აღმასკომი ხარ, საბჭო ხარ, თემკომი ხარ, დამიძახე, დამავალე და გამაკეთებიე აგი გზაი. თვარა ქე დიეიხჩვი ტალახში და მერე მიყარე კაკალი!

ხვიშვილაკი.

სოფელი ყულევი

ანდღულაძე: — ამხანაგებო, ვისაც გსურთ ამხ. ჩოხელი, გთხოვთ აწყოთ ხელი.

— ?!?

ანდღულაძე: — მაშასადამე, კასულია ერთხმად!

ვილაც (ჩუმად): — „ერთხმად", თუ ერთი ხმით?

„ხულიგანის ნაამბობი"

მე სწორედ ხულიგნობის ტრფიალს რომ იტყვიან ისა ვარ... საკვირველად მიყვარს ზაგესივით განათებულ ახამაურებულ ქუჩებში ღვინით შეხურებულ თავით ხეტიალი... მივდივარ ჩემთვის, არავის გავუშვებ, რომ ჩემებურად არ შევამკო.

დედის გინება მიყვარს ყველაზე უფრო.

აი მივდივარ ქუჩაში მთვრალი, მხვდება ახალგაზრდა ქალი, ვინ იცის რამდენის მისჩერებია მას, თვალი... იგი კი მიდის, როგორ გავუშვებ, რომ საჯაროდ არ მოვეხვიო, ჩემებურად არა გავეალერსო.

მაშინ უნდა ნახოთ ბარიშნის ჯავრობა და გამვლელთა სიცილი.

მე არაფრის მრცხვენია, ქალმა კი მადლობა შითხრას თუ კვანტი არ გამოვდე...

შემდეგ განვაგრძობ გზას. უცებ და ვლონდები:

— ეჰ, რას ვერჩოდი იმ ქალს, რომ შეურაცხყოფა მივაყენე? რა შემისვა? რა შემიჭამა?! ხულიგნები შეუბრალებელნი ვართ...

ხომ გაგიგონიათ ხულიგანი შარიანიაო, მეც ხულიგანი ვარ.

მიყვარსა ყალ-მაყალი, ვინმე ლამაზ ქალს მიყვება შემეხორბება და კავალერს პირდაპირ თავს დავატაკებ ცხვირში, შემდეგ გავიქეცი...

დიახ ასე ვცხოვრობ, რადგან **შნო მაქვს...**

ჩემს სიცოცხლეში არ მიმუშავნია. ან კი რათ უნდა ვიმუშავო, როდესაც რესტორანში უსასყიდლოდ ვქეიფობ. აბა გაბედოს მიკიტანმა და ფული მომთხოვოს.

ამას წინად რომ მეტეხში ვიყავი, პირდაპირ აშკარა უკანონობის ნიმუში ვნახე: დაუპატიმრებიათ კაცი 6 თვით, რაღაც ორი მეტრო ბაწარია მოპარვისათვის.

— ნუ თუ ბაწრის ქურდობისათვის მოგისაჯეს ამდენი ციხე? რას გავს ეს! — ვეკითხები თანამოძმეს.

— ორი მეტრო ბაწრისათვის, არც მეტი, არც ნაკლები...

— ოი, უსამართლობავ, ოი საშინელებავ, როდემდე უნდა ვიყოთ ასეთ ტერორის ქვეშ!

— ორი მეტრო ბაწრის მსხვერპლი გავხდი... თუმცა ამ ბაწარზე ერთი ჯიშიანი ძროხა იყო გამობმული. ეგ კი, ძროხა შემდეგ გავყიდე...

დიახ, ასე ვცხოვრობ. რადგან შნო მაქვს და დანა მაქვს ჯიბეში.

მაგრამ ვის შეუძლია შემწამოს, რომ პატიოსანი არა ვარ! ძალიან ხშირად მე პატიოსნებაში ვერავინ მჯობნის.

აი მაგალითად: ამას წინად (ეს იყო ყინვიან დღეში) შევედი მუშკოოპის პასაჟში. ხალხი ბუზივით ირეოდა. მე ერთი პალტო გავისინჯე და როდესაც ნოქარმა იქით მიიხედა, ჩუმად გარეთ გამოვედი. დაეჭირეს შუა ქუჩაში. მე ყველას ვუ-ტკიცებდი, რომ პალტო არ მომიპარავს. ამ პრინციპს ვიცავ სისხლის სამართლის ჟილეტიანში და შემდეგ სასამართლოში.

— ბრალდებულო, თქვენ მოგიპარავთ პალტო, სცნობთ თუ არა თავს დამნაშავედ?—მეკითხებიან.

— არავითარ შემთხვევაში. მე მაგას არ ვიკადრებ არასოდეს.

—მოწმეები ასე ამტკიცებენ, რომ პალტო თქვენ მოგიპარიათ.

შევხედე მოწმეებს, პატიოსან ხალხათ მეჩვენა ისინი. აბა როგორ შემეძლო მეთქვა, რომ ისინი სცრუობდნენ, და ამიტომ განვაცხადე.

— როგორ! ამ მოწმეებმა დამინახეს, რომ პალტო მოვიპარე!... რაღა მეთქმის, ალბად მოვიპარავდი... დიახ, მაგონდება, თითქო რაღაც ასეთი მოხდა. მოწმეები რახან ამბობენ—უთუოდ მოვიპარავდი...

სასამართლომ დაადგინა: „ბრალდება მიმართ ბრალდებულისა, მასში, რომ მოიპარა პალტო დამტკიცებულად უნდა ჩაითვალოს, რადგან მან განაცხადა, რომ არ მომიპარია და თუ კი მოწმეები ამტკიცებენ, ალბად მოვიპარავდიო. ამიტომ მიესაჯოს 6 თვით დაპატიმრება **გამსახლში მოთავსებით**".

ჩემს მიზანს სწორედ ამ ხაზ გასმულ ორი სიტყვის აზრის მოპოებას შეადგენდა, რადგან ეხლა გარეთ ყინვაა და გამსახლში კი თბილა. ყოველ მემთხვევაში მე შემეძლო მეთქვა, რომ მოწმეები სცრუობენ. ამით კი დიდათ დავამარცხებდი მათ. ხომ არ გეპარებათ ეჭვი, რომ მე ვარ პატიოსანი!?

დიახ, ასე ვცხოვრობ მე. რადგან შნო მაქვს და დანა მაქვს ჯიბეში.

—:—

უკვე გაზაფხულდა. ჩემთვის სულ ერთია, თავშესაფარი ყოველთვის მაქვს, მაგრამ რა შეედრება გაზაფხულს, როდესაც დღე და ღამ შეგიძლია იყო ქუჩაში.

არის რაღაც მოუწყინარი გართობა ჩემს ცხოვრებაში. აბა რა სჯობია იმას, რომ ქუჩაში შენის შიშითთრთიან გამვლელები. ასტეხავ ჩხუბს და მაშინ ნახავ, როგორ წუწუნს დაიწყებს მილიციელი. შენ კი თავი ამაყად გიჭირავს და გამარჯვებული შესცქერი ხალხს, რომელიც ხედავს, რომ მილიციელი ვერაფერს გახდა და იძულებულია ეტლი მიართვას ხულიგანს და ისე წაიყვანოს კომისარიატში.

დიახ გაზაფხულდა და ვნახოთ რას გახდება მილიცია ჩვენთან ბრძოლაში. არ ვმალავთ, რომ ჩვენი თავშესაფარია ზემელის მახლობლად მდებარე პატარა ბაღის კიდე, რუსთველის პროსპექტი—ლაღიძის და ბოროჯომის წყალის წინ და სხვა ადგილები.

ვის უნდა დავუმალო, რომ ასე ვცხოვრობ, შნო მაქვს და დანა მაქვს ჯიბეში.

თავქარიანი.

№ 8. ტარტაროზი"-ს დამატება: № 8.

უცხოეთი

„თანამედროვე კეისარი"

ათასამეცამეროვე ბურჟუაზიული დიპლომატია დიდად დამოკიდებულია ბურჟუა საქმეთა მინისტრებსა, ან და ბურჟმეერის უსარიანობაზე.

ნიღაბი, რომელსაც ღღემდე უმთავრესი მნიშვნელობა ჰქონდა ევროპის დიპლომატიაში, ისე გაცვდა, რომ ბადესვით გაუჭვირავლება და შიგ აშკარად მოსჩანს დიპლომატი „თეთრი კბილი და შავი გული".

პოლონეთის მთავრობის მესვეურს რაგზა დიდი ხნისა და ცდის შემდეგ შესძლეს დიპლომატიაში ახალი ხერხის შემოღება.

ჩვენს სურათზე ნაჩვენებია **პილსუდსკი**, რომელიც ერთსა და იმავე ბანოს ხელს აწერს მოსკოვის ოქმს მშვიდობიანობის შესახებ და რუმინეთთან საბჭედრო კავშირის ხელშეკრულებას.

— თუ კი ოულიოს კეისარი ერთსა და იმავე დროს სწერდა, კითხულობდა და უსმენდა, — მე რითი ვარ ბასზე ნაკლები, რომ ვერ შემეძლო ერთდროულად ორივე ხელით წერა?!. მგელი მგლის უარესი, თხამა შესჭამოსო.. განა ქრისტეს ასე არ ამბობს: „...რაზეთუ მარცხენამ არა იცოდეს, რასა იქმს მარჯვენა!.

ვირთხის ფერილი

პოლონეთის ხაზინის საღარაში იპოვეს შკვდარი ვირთხა. რომელსაც დატოვებინა შემდეგი შინაარსის წერილი:

„ოჰი კვირაა, რაც აქ ვარ დამწყვდეული და სიმშილით კვდები. ხალარაში არაფერია — პილსუდსკის მინისტრებმა გაიტაცეს ფული".

პრეზიდენტ-პროფესორმა მისცეკამ ეშვი შეიტანა ამ წერილის სანამდილეში და განმკვეთა გარდაცვლილ ვირთხის გვამი, რომლის მუცელში არაფერი არ აღმოჩნდა.

ცილის-ფამეზისათვის

ჰალატაში ერთ-ერთმა დეპუტატმა ჩეშბერლენი დაუხასიათა, როგორც სინდისიერი და კეთილი პიროვნება. მეშარტეტე დეპუტატებმა ამ ცილისწამებისათვის მოითხოვეს ორატორის დაჯარიმება და პასუხისგებაში მიცემა.

ათი წლის ოჩსული

თითქმის ათი წელი გადის მას შემდეგ, რაც ერთი ლიგა „მშვიდობიანობით" არის ფეხმძიმედ, მაგრამ მისი მოლოგინება ვერც ეხლახან გამართულ სესიაზე მოხდა, მიუხედავად იმისა, რომ ბენიეი თავს დასტრიალებდენ.

ნაცნობი ხელი

ქეშალ-ფაშის წინაალმდეგ შეთქმულების აღმოჩენის დროს იპოვეს ხელშოწერა, რომელიც იცნო შეთქმულებაში მონაწილე ერთერთმა ხულიგანმა და განაცხადა: — **ეს ჩვენი „ძმის" — ინგლისელ პოლკოვნიკი უოკერის ხელია-ო!.**

— აბა სხვა ვისი იქნებოდა! — გა-

ძმარი წყლისაგან

როგორც ენენვენდან ერთა ლიგის ოფიციოზი ჰოპოპო" იტყობინება, დიდი ხნიო წყალის ნაყვისაგან ერთა ლიგამ დელეგატებმა მიიღეს მშვენიერი ნარისხის ძმარი, რომელიც მისწრებაა ბოსტნეულობის დასამაგებლად.

ძაღლის შეურაცყოფისა. თვის

ბერლინის სასამართლომ, რომელიც არჩევდა ჟურნალისტ ფრიდრიხის საქმეს (ფრიდრიხი პასუხისგებაში მისცა ნოსკემ შეურაწყოფისათვის), ბრალდებულს მიუსაჯა ერთი თვით პატიმრობა.

ხელსაცრელი ძოკრწინება

60 წლის ქვრივობის შემდეგ პაპა პიი მე-11-ე ეხლახან დაქორწინდა ეფსოლინზე, რომელსაც მეფემ დიდ-ძალი მზითევი მისცა.

„ცოდვის კიბე"

ახალი ფილმი ნათესაების ცხოვრებიდან

რეჟისორი — იწყებაძე.
მოთხრობა— ვაიფაის.
სცენარი— ბრძელდებაძის.
ოპერატორი — სულგრძელიძე.
ასისტენტი — ბითურაძე.
მხატვარი — კვარტ.
დეკოიატორი — ჭიკაძე.
ესკიზები— მწვადაძე,
ოეეთანაშემწენი: ჯერსადხაძე,
მთავარ როლებში: მახლობელიძე, ნაცნობაძე, მაჭიდაძე, დიდედაშვილი, ნათლიაძე, ქორწინაცა და სხვ.
ადმინისტრატორი — ძმაბიჭაძე.
პარიკმახერი — წვერავა.
კოსტიუმები — ჩიხხაძის
მონტაჟი — მაკრატელოვის.
გრიმი — ეროკაძის.
ბანაობა — ბრაკაძის.
მიკროფონი — სარაკელმაშვილი.
დარაჯი — ფხიზელაძე.
მეეზოვე — ცოცხაძე.
დანარჩენების ჩამოთვლა იხილეთ ეკრანზე, რადგან ჩვენ ადგილი არ

ძველ ჟურნალებიდან

ბაასალეს

— ქალო, შენ უკვე სიტყვა გადაუეჭერი, რომ ჩვენს მართას მას მიათხოვებ?!

— დიახ.

— კი, მარა ის კაცი ოთხჯერ იყო ჩვენსსა და ოთხიეეჯერ მთვრალი მოვიდა!

— სულელო, მთვრალი რომ იყო ამიტომ განაცხადა თანხმობა მართას შერთვაზე, თორემ ფხიზელს ჩვენ მოვატყუოლებდით!

იუვიათი ზრდილობა

— თქვენ აცხადებთ, რომ სამ ოთახს გარე უბანში გადასცელით ოთხ ოთახზე ცენტრში?

— დიახ!

— გვაპატიეთ შეწუხებისათვის.... ჩვენ მოვიდოთ გიოხრათ, რომ ჩვენ არ მეგიძლია ოთახების გაცვლა.

„ბიზეზი"

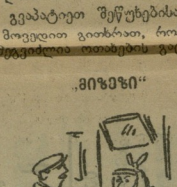

— აკი ამბობდი, რომ არაყს სრულებით არა ვსვამო?!

— დიახ, სრულებით არა! მხოლოდ მაშინ ვსვამ, როცა კბილი ამტკივდება, კბილის ტკივილის მოსაკლავად!

— კბილი ხშირად გტკივა?

— თითქმის ყოველთვის!

ფემოხვევითი სარგებლობა

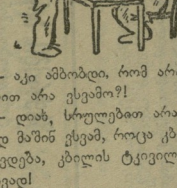

— ხელები ზევით!

— დიდი სიამოვნებით! მხოლოდ როცა მე სასამართლოში განვაცხადებ, რომ ამდენი და ამდენი გიჯტაცეს-თქო,— თქვენ ნუ იცინობთ სასამართლოს, რომ მე ვატყუე — დაკარგულად გაცილებთ შეტ ფულს ვაჩენენებ, ვიდრე თქვენ წაიღეთ!

ქრონიკა

საინტერესო სპექტაკლი. ამ დღეებში ოპერაში დაიდგმება **„გიფამანის ზღაპრები"**, რომელშიაც ბაქოდან ამ ოპერისათვის სპეციალურად „გამოწერილი" **გასტროლიორი** საბინინი მონაწილეობას **არ** მიიღებს.

დაკარგვა. გასულ კვირას და ოთხშაბათს (**საბინინის გასტროლები**) ოპერის თეატრში დამსწრე საზოგადოებამ დაკარგა ბილეთებში გადახდილი ფული, რომლის უკან დაბრუნება (ზარალის ანაზღაურება) ერთხმად მოითხოვეს, მაგრამ დირექტორმა არ დაკმაყოფილა მათი ერთხმანინი მოთხოვნილება და თავი იჩართა: **„საბინინს რომ კარგი ხმა არ ჰქონდეს, ჩვენ რა ბრალია".**

დაბარა. გუშინ რუსთაველის გამზირზე ვიღაც გამელელმა ქალმა რომანული ნიადაგზე „საყვარულით" გულში დასჩრა ზარალ გალიფაძე.

ძურდღბა. გაქურდეს სტუდენტ სუფთაძის ბინა, რომელშიაც არაფერი არ აღმოჩნდა.

ჯიბგბირობა. სამსახურში წასვლის დროს მოქ. ი. ცოდეიშვილს ცოლმა ჯიბიდან ამოაცალა ტრამვაის ბილეთი და პაპიროსის ფული.

შეპყრობა. გუშინ საქმეთამმართველმა მიიღინმა რეგისტრატორის დახმარებით კაბინეტში შეიპყრეს გამგე ქალაღლებზე ხელს მოსაწერად.

დასახიჩრება. პოეტი ანბანაძე თარგმნის ცნობილ რომანს **„მაზოლი ენაზე"**.

გამოვიდა (და არავინ ყოდულობს) ოჩხამურელის ლექსები და მოთხრობები.

ასოწყული თუ მარცხი

ჟუთაისი

გუშინ ქალაქში მოსული ინგლისელი შეხვედეეა: ტელეფონის ადგურმა გაშოძახებისთანავე (ასათანადოდ ეარ გასულიყო) შეიერთა ორი მოქალაქე, რომელთაგან ერთ-ერთ-ეის გაშო სიბარულიანი ერთმანეთის ფილიალან ლაპარაკი. ეოსანაკ.

ჩვენს სურათზე ნაჩვენებია ის ორი ბედნიერი ქუთაისელი, რომელებსაც ეოლისათვი ტელეფონით ერთმანეთთან ლაპარაკი. სურათი გადაღებულია იმ მომენტში, როცა სადგურის მთ უძახის:

— კარგი, გეყოფათ, რა ამბავია ამდენ ხანს ლაპარაკი?!

— ეს ერთხელ გვეღირსა მთელ ჩვენს ცხოვრებაში ტელეფონით ერთმანეთის გამოძახება და, მთელ დღეს კი არა, მთელი წელიწადი რომ ვილაპარაკოთ, არ არის გასაკვირი. ნუ გეშინია შემდეგ კიდევ არ მოგვიდეთ მარცხი და არ შეგვიერთო!

ამ ამბავმა დიდი სენსაცია მოახდინა მთელ ქუთაისში. ხალხი აღფრთოვანებულა შეეარდა ტელეფონის სადგურში, რომ ოვაციები. გაემართა და დაეჯილდოვებინა ის თანამშრომელი ქალი, რომელმაც მთელი გადატარიალება მოახდინა ქუთაისის ტელეფონის ტეხნიკაში, მით, რომ ორი აბონენტი ერთმანეთს გაალაპარაკა. მაგრამ შეეშალებელი ეოხდა ქუთაისელი ქალი — „ედისონის" აღმოჩენა. რადგან ტელეფონის ქსელი და ნომრები ისე იყო ერთმანეთში არეულ - დადაბმული, როგორც... (შედარება არაფერთან არ შეიძლება), როგორც ქაოსი.

გლახუნ ლიფსიტაძე

პოეზია ცხოვრების ყოველ დარგში შეიჭმა და სპეტიო ადგილი დაიკავა.

[illegible] ლობა არ ჰქონია, როგორც ადეს. შორს არ არის ის სანატრელი დრო, როცა პროზა განდევნილი იქნება ცხოვრებიდან და ხალხი ილაპარაკებს ლექსად, რასაც, თავისთავად ცხადია, მოჰყვება ოპერა, ესე იგი ადამიანებს შორის ურთიერთობა იქნება ოპერიათ, სიმღერიათ.

აი, სწორედ ამ მომავლის წინამორბედია ახალგაზრდა პოეტი **გლახუნ ლიფსიტაძე,** რომლის ნაწარმოებებიდან ჩვენ ამ მოგვყავს ზოგიერთი ნიმუშები.

მაგ.: ვინ არ იცის, რომ მდგმურებს ძალიან ხშირად მოსდით ერთმანეთში ჩხუბი და აყალ-მაყალი ეეეხისალაგის გასუფთავების შესახებ. სია, რომელიც გამოკრულია შიგ და რომლის მიხედვით რიგრობით უნდა სწმენდავდეს მდგმურები უყურადღებოდ რჩება და, ამგვარად, სუფთავე არ იცვება.

აი, ამაზე აქვს მშვენიერი ლექსი გლახუნ ფილსიტაძეს:

ნახმარ ქალალდს შიგ ნუ ჩაჰყრით,
ჩამოწუშვით შემდეგ წყალი;
ეს ხომ წუთის საქმე არის, —
არ იქნება სუნი მყრალი.

ლიფსიტაძეს არც სახლების შესასვლელი დარჩა თვალთა ხედვის გარეშე. ვინ არ იცის, რომ სახლების შესასვლელებში (ე. წ. „პოდიეზდ

ორი მეზღვაური

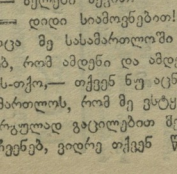

— დასწყეველოს ეშმაკმა! ამდენი ხანია ვახვევთ ამ თოკს და დახვეევა არ იქნა. ნეტავი სად არის, ამ თოკის ბოლო?

— ალბად ბოლო ვიღაცამ გადასწვა და არა აქვს!

ბა") დიდი უსუფთაობაა, რადგან ეკრანმენეთის ბიძეთ არც ერთი ქმდგმური არ ასუფთავებს.

[illegible] **შესასვლელის დაგვის რიგი.**
ვინც გაურბის სისუფთავეს,
ბინძურია, ზნაჩიტ, იგი.

ლიფსიტაძეს არც ტრაქეაი დაუტოვებია უყურადღებოდ:

ნუ ახტები ვაგონს ადრე,
დაიცალე გაჩერება.
კონდუქტორის რა ბრალია,
შენ თუ წასვლა გეჩქარება?

რკინისაზის სადგურში გავრცელებულ ჯიბგირობასა და ქურდობაზე ლიფსიტაძე სწერს:

ნუ დადიხარ, როგორც ბატი,
ნუ ამტერებ მაგ ბეც თვალებს.
ჯიბეს მაგრათ ჩაფრინდი,
და ნუ უეცქერ შენ ამ ქალებს
ვერ იძინე, ძმაო, სახლში.
აქ რომ ვძინავს სადგურშია?!
ჯიბეს ისე აგაფცქვნინ. —
ვერც გაიგებ მაგ ყურშია.

ქუჩებში მოძრაობის მოწესრიგების შესახებ:

იარე მარჯვნივ მხარეზე
შინ რომ დაბრუნდე ცოცხალი,
თორემ გამოგიქროლებს
ვილაც შოფერი ნახალი.
დაგეეხახება, გაგსრესავს,
მერე მისდეე კუდშია...
თავის მაგიერ ხომ არ გაქვს
ეკახი მაგ ეკალის ქუდშია!?.

კოოპერატიულ სავაჭროებში გაკრულია წარწერები მუშტრებსა და ნოქრების შორის დამოკიდებულების მოსაწესრიგებლად. ამ წარწერებს ყურადღებას არავინ აქცევს, რადგან პროზიი არის დაწერილი. გლახუნ ლიფსიტაძემ თვისი მაღალი ეუშკოოსსაც მოჰფინა:

ნოქარიც ხომ კაცი არის,
ისეთივე, როგორც შენა.
იცოდე, რომ არც მას არ აქვს
შენზე ნაკლები მწარი ენა.
გალანძღავ და,—შენც გაგლანძღავს,
არ დაგრჩება უკაცრავად.
ეხას კბილი დაეჭირე
ავ სიტყვისგან დასაცავად.

აი, ასეთი ჟანრის პოეტია გლახუნ ლიფსიტაძე, რომელსაც, აუცილებლად, დიდი მომავალი აქვს

ზმუტი.

ძველ ჟურნალებიდან

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მოვიდა სეტყვა, დახვდა ქვა

— უკაცრავად, არ იცით ჯორჯაძის ქუჩა სად არის?

— შე მმმმამაცცცცხონებბბბულო, ტფილისში ხუთასი ათასი მცხოვრებია, და სხვა ვვვვერავინ ნახეეე, რრრრრომ მმმმე მმმმეკითთთხეეე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საპარიკმახეროში

პარიკმახერი:—ძალიან შეგთხელებიათ თმა. რატომ ამ წამალს არ ხმარობთ...

— თქვენ ალბად მაგ წამალს ხმარობთ, რომ მასეთი ქოჩორი გაქვთ!

უსტარი ტარტაროზს

(ჰიათურა)

დღეს წარმოება კვლავ ჩვენს ხელშია,
შეეყურებთ ნაყოფს და გვიხარია.
თუმცა, მართალი რომა სთქვას კაცმა,
სატარტაროზო ბევრნი არიან.
აქ „შრომის ბირჟა“ კავშირის წევრებს
კვებავს სხვადასხვა ტკბილ იმედებით,
ეალერსება:—„მოიცათ, ძმებო,
მოგიწევთ რიგი, ნუ აღელდებით“.
რა უშავს, თუ კი რალაც განგებით
არა კავშირის წევრი მსახურებს.
კარგს იზამს, შრომის ინსპექტორი თუ
ამგვარ ხალხს ზოგჯერ გაგვიპანღურებს
ან-და, თუ კი აქ ჩვენი მუშკოპი
იძენს უამრავ პუდრს და პამადას,—
ტარტაროზი ხომ მუდამ „მფარველობს“
ამგვავრ მუშკოპის მედგარ კამანდას!
ზოგჯერ მუშკოპი მიიღებს ხოლმე:
მიტკალს, კალოშებს, სხვა ამგვარ რამეს...
უცებ გაქრება.... ან კი რი ითქმის;
უარს ვინ ეტყვის ძველ ნათლი-მამებს!..
აქ სასადილოც არის „წითელი“...
(მაშ! წითელ ღვინით მუშებს ართობენ).
ღორების გუნდი, ძაღლების ხროვა,
მაგიდების ქვეშ მასლაათობენ.
ქურებში გავლა სახიფათოა,
თუ რომ ცურვაში არა ხარ მარდი,
ვერვინ გიპოვის, ძმაო, უეცრად
ლამით ტლაპოში თუ გადაგარდი.
ვა, ერთიც ვნახოთ გაჩნდა ხანძარი,
ცეცხლმა რაშივით გაინავარდა,—
გადაიწვება მთლად ყველაფერი,
შემდეგ მოაღწევს „პაჟარ-კამანდა“.
მტკაველ ოთახში ოცი მანეთი.
ძია ტარტაროზ, ალბად, გაკვირვებს!
ერთი ვიცოდე, ეს ალმასკომი
ამ საქმის ირგვლივ თუ რას აპირებს?!.
„სამისამართო“ მაგიდის საქმე,
რა უშავს, თუ კი მათ არ იციან—
თუ სად ვინ სცხოვრობს... ეხლა ცივა და....
ზაფხულში მაინც ხომ მოიცლიან!
აზარტიული თამაში აქა
კვლავ ძველებურად ისევ მტკიცეა,
ნეტავ თუ ამჩნევს! (მაშ, რალას უცდის).
რათ არ ალაგმავს მათ მილიცია?
ჯერ ეს იკმარე, ძია ტარტაროზ,
მე კიდევ მოგწერ, შენ ჯავრი ნუ გაქვს..
შენი რისხვა და ბასრი ჩანგალი
ამგვარ ხალხს მოსპობს და გადაბუგავს.

შაკო.

ქე არ მევითქვი სული

ვაი ჩემს პატრონს უბედურს. გვიან მოვედი ჭკუაზე და რალაი. თუ რამე ვიშოვე, ყველა ღვინოს ჩავატანე და მიკიტნები გავასუქე. რაც მე ღვინო დამილევია, ყველა რომ ერთად მოგროვდეს, ანგლინსკი პარახოტს ააცურებს. რასაც ვიშოვიდი, ერთ დღეს შევეჯამდი და, თელი თვეი დვიარებოდი გაცქვლეფილი ხვლიკის კუდივით. საცოდავი ჩემი პელაგია ჯვარნაწერ კაბაში დავაბერე. იმდენ ხანს ატარა უბედურმა ის კაბა, რომ ერთი ნახატი ზოლი აღარ შერჩენია ზედ, ისტე გადაიგლესა. დაგლეჯით რომ ისტე დაიგლიჯა, რომ გერმანცკი ომში ნამყოფი ბაირაღი გეგონებოდა. იფარავდა საწყალი წინ და უკან ამ ნაგლეჯებს და ძლივს მალავდა მის უბედურებას. მე კი მეუბნებოდა უბედური პელაგია, რომე ეკანომია არ იცი, მარა როდი დოუჯერე. სწორედ რომ ჭკვიანი ხალხი ყოფილა ეს კომუნისტები, პელაგია ნუ მომიკვდება. მისთანა რაცხას მეიგონებენ, მისთანა კამპანიებს ჩაატარებენ, რომე, თელათ სულელი უნდა იყო, რომ არ დოუჯერო.

ჯერე იყო და იმდენი შემომიჩნდენ, იმდენი მელაპარაკეს, რომე ეს ღვინო გადამაგდებინეს. მერე კიდო ჩაატარეს ეკანომიის კამპანია და გამოგვიცხადენ: „ფული, რაც იშოვოთ, შემნახველ კასაში შეინახეთო“. მეც, რალაი ღვინო გადავაგდე, მის მერე, რაც ვიშოვე სულ კასაში შევიტანე შესანახად. დღეს ხვალ, ზეგ და ამ მასხრობაში გვარიანი თანხა ეშვაგროვე. ქე კი მევითქვა სული, არ უნდა ლაპარაკი. განა, არა ვეუბნებოდი ეპიფანე ლომაძეს, რომე ფული კასაში შეინახე თქვა, მარა არ დამიჯერა.

გაასესხა ვაჭრებზე თუმანი მანეთად და ეგონა, რომე გავკეთდებიო, მარა მისთანა გაკეთება მიეცა შენს მტერს ეს ვაჭრები გაკოტრდნენ და ამ ჩვენ ეპიფანეს თავნიც დაეკარგა და სარგებელიც. დადის ახლა და ატეხავს კედელს თავს, მარა გვიანია აწი. მე ქე ვარ ალხეინად. მიდღემაი ფულიანი ვარ და სწორედ გითხრა, მევითქვი სული, თვარა ისტე იყო ჩემი საქმე, რომ ღვლეჭი უნდა გამეჭირა კისერში.

გოგია.

ელექტრონული ბიბლიოთეკა

შარადა

ალარ გვშორდება ზამთარი,
ისევ დასთოვა ბარები,
მე მისგან სადმე ლუმელს ან
ბუხარს თუ მივეფარები;
უცეცხლო სახლშიც დავრჩები,
თუ არ გამჭვალვენ ქარები..
მაინც ოცნებით ამ „ზამთრით?
მომავალს მივეჩქარები!
მუნ საშარადე საგანი
მთხოვს: „მო, გამიღე კარები!
კრებული რამე მონახე,
გზა ნუ გშურს მისთვის, სარები,
ორი სიტყვისგან შემდგარი,
ერთისა დასადარები,
ჟენევას არის მჯდომელი,
ლაყბობით განამწარები,
ხალხთა ერთობის მხმობელი,
ვით სამრეკლოზე ზარები,
მხოლოდ ერთობის საქმისა
ჯერ ახლოს მიუკარები;
კელოგის პაქტით მოხაზა
მან სამშვიდობო ზღვარები,
მაგრამ კვლავ უფრო გამრავლდა
თოფ-ზარბაზნები, ჯარები..
ოთხ-ოთხ ასოთი საწერი,
ორივე „გასახარები“,
არ გვინდა სიტყვა პირველი,
ამ რთულ სახელში დებული,
მეორე სიტყვაც უნდ ითქვას
თითქმის მთლად უკუგდებული,
ხოლოდ ბოლოზე ორ ანბნის
ჩვენ ვართ დღეს დიდი მდომელი!.
ნახეთ სავლელი მანძილიც,
უვერსოთ განუზომელი,
ზედ კილომეტრსაც ხმარობენ,
ინგლისით მოდის რომელიც,
არის ის რკინის, ჰაერის,
ხმელეთი მკერდსაც მჯდომელი;
აქვს მას სისწორეც, ხვეულიც,
გვირაბიც გასაძრომელი...
სულ სამი ანბნით საწერი
საზომვათ განუძლომელი,
ავილოთ მისგან მეორე
და მესამეცა ანბანი,
„სხვები“ კი—მეწყერს! რათ გვინდა
ან „მათი“ სიგრძე, ან განი?!.
ახლა მონახეთ კაცისა,
ნიჭის, უნარის მაგვარი,
მპყრობელი სიმახვილისა,
ფოლადზეც უფრო მაგარი;
ერთი მარცვალი სიტყვაა
სამი ასოთი საწერი,
ორი ჩვენ გვინდა და ბოლო
დე, იყვეს ჩამონაჭერი!
იმავე კაცის არსებას
კვლავ ჩავწვდეთ შუა არეში,
ის ცენტრი გვინდა. ნაღველი
რომ ტვირთავს სიმწუხარეში!
სიხარულის დროს ხალისით
იგი ივსება მეტათა,
ასე ორს სახავს სტიქიას,
თვითონ კი სუფევს კენტათა,
არს შეუწყვეტლად მოძრავი
სიცოცხლის ხმათ და სენთათა:
მისით არს ყოველი „ხელმწიფე“,
ყოველთა სურვილთა დენთათა!..
ოთხი ასოდან შემდგარი,
ის ჩვენ არ გვინდა მრთელადა:
ასო პირველი ხელს გვიშლის,
არ ვარგა მოუთლელადა,
მოვსჭრათ და ნაშთიც —შარადას
ბოლოზე მოსადგმელადა!..
უკვე მზად არის შარადა,
ხანისა მომავალისა.
(თუმც თითქმის ერთ თვის სიგრ-
ძედ სჩანს
ნიშანი მისი კვალისა!).
შვებით ამვსები გულისა,
დამატკბობელი თვალისა,
ამწვანებული გულ-მკერდით
არის მომლევრელი წყალისა,
საწყალი ბაბუაჩემის
გამთბობიც გახლავთ ძვალისა!
მაგრამ რა, თუ მისი მოსვლის
გული წაიღო ლოდინმა,
მომკლა ამ ცივმა დღეებმა,
დრო-გასულ ზამთრის ბოგინმა,
არ იქნა, ალარ გვშორდება,
ისევ დასთოვა ბარები,
კარზე გვადგება ისე, ვით
მევალე, დანაბარები,
თეთრია სიუტიფრეშიც,
როგორც თეთრების ჯარები!
მაგრამ გატყდება მისიცა
სიუტიფრისა ფარები:
სხვა მოდის ძალა, მე მისთვის
ღია მაქვს გულის კარები,
მოეფინება ქვეყანას
ისე, ვით კომუნარები!..

ჭაზირა.

სამძიმარი

ნოქარი (ნოქარს): — კარგი!..რა გატირებს!? ვირთხა შემოგაკვდა, და ისიც უცაბედათ, თორემ კაცი ხომ არა!?
— ჰმ! სულელო, აწ ვის-ღა დავაბრალოთ საქონლის დანაკლისი, რომ მელიც ჩვენ მოგვქონდა?!.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჯოჯოხეთის კუთხე

რომ დააცხო ბეგლარი, თოკით მაგრათ შეჰკარი

თუმცა თოკი რას იზამს იქ, სადაც კაცი თოფით მოქმედობს. ასეთი ყოფილა ბეგლარ კუტუბიძე, ბარცხანაში მობინადრე, აზავთშენის „ლესკომის“ თანამშრომელი.

აი, რას გვწერს ამ ბეგლარის შესახებ ჩვენი ბათუმელი კორესპონდენტი, ვატია ხორგელი.

„ბეგლარ კუტუბიძეს ბარცხანაში მთელი მოსახლეობა ბადეში ჰყავს დაჭერილი: ყველას ემუქრება ბეგლარი თუმცა ის აზნავთშენის ლესკომის თანამშრომელია, მაგრამ მას უფრო დიდათ მიაჩნია თავი. მთელი ხალხი მას იარაღის ქვეშა ჰყავს დამორჩილებული. მისი ყოფაქცევა არა თუ საბჭოთა ქვეყანას შვენის, არამედ ის იხსავს სულთა მხუთავის ხანას აი, მაგალითი: 28 თებერვალს, არჩევნების შემდეგ, კუტუბიძე მივარდა სახლის მეპატრონე მიხაკო გვარამიას სახლში და ჰალარა ინვალიდს დაუწყო ცემა. გვარამიას მიეშველენ, მაგრამ კუტუბიძესთან ვერაფერი გაბედეს, რადგანაც თოფი ეჭირა და, გვარამიასთან ერთად, ხალხსაც აგინებდა. კომკავშირელებმა კუტუბიძეს თოფს ზატვორი ამოართვეს, მაგრამ უფრო აღელდა და გამოიტანა ლევორველი. ის დაუყონებლივ წაართვა, მეთაურების დახმარებით, მილიციამ. წართმევის დროს რამოდენიმე ხალხიც გაილახა ბეგლარის მიერ. ჩხუბი განმეორებულ იქნა იმავე ლამესაც“-ო, ათავებს კორესპონდენტი.

მართალია, კორესპონდენტი კი ათავებს, მაგრამ რა გარანტია გვაქვს იმისათვის, რომ ბეგლარმაც გაათავა თავისი დებოში და იგი მას კვლავაც არ გაიმეორებს.

ჭეშმარიტად, თოკით თუ შეჰკრავთ მაგრათ, თორემ სხვა გამოსავალი ამ შემთხვევაში არ უნდა იყვეს. ყოველთვის კომკავშირელები და მილიციელები ეგება არ შეხვდა მას ამ „ზნის“ მოვლის დროს.

ვინ არის სიმონა, ხოტევი რომ იმონა?

ასეთ კითხვას გვაძლევს ჩვენ კორესპონდენტი მოგზაური.

მართალია, ფსევდონიმი რამდენიმედ ამართლებს მის ასეთ ქცევას, მაგრამ ყოველშემთხვევაში კორესპონდენტი, რამდენადაც ის მოგზაური და, მაშასადამე, სოფლად ამა თუ იმ შემთხვევისათვის შემთხვევითი შემსწრე და მეთვალყურეც არ უნდა იყვეს, მას მაინც მეტად ევალება იცოდეს ცოდნა, თუ ვინ ან რა არის. კორესპონდენტი მოგზაური კი არა თუ, იჩენს ამ „ცოდნას“, არამედ მოწერილ ამბავს ბუნდოვანობის სრულს ბურუსში სტოვებს და ჩვენ შემდეგ იძულებულს გვხდის „მკითხავის“ საძებრად ვიაროთ, რათა გამოვარკვიოთ, თუ ვინ არის სიმონა.

თუ ჩვენი არა გჯერათ, ნახეთ მისი მონაწერი:

„ძველი რეჟიმის კაცია,
რათ არ იყო წინათ?!..
ეხლა ისევ წამოსკუპდა,
ყველაფერში ბრჭყვინავს!
მოწაფეებს „ვირივით სცემს“
აზშობს სიბინძურის ჭაში..
ბევრჯერ თვრება სულ ხშირად
ეუბნებათ: „აპა, დაჰკათ ტაში“!..

როგორ იტყვი, მკითხველო, ვინ უნდა იყვეს ეს სიმონა? მასწავლებელია? მაინცა და მაინც არა სჩანს ეს, რადგან მოწაფე სხვა რამეშიც შეიძლება იყვეს, მაგალითად: სახელოსნოში, წარმოებაში და სხვ.

ფერდზე რამ წამოაწვინა სენაკის მეორე შვიდწლედის ბინა

— დროთა ვითარებამ, იტყვის ყოველი სენაკელი. დიახ, დროთა ვითარება ყველაფერს ინელებს, და ანადგურებს. ასევე ემუქრება ის დანგრევით სენაკის

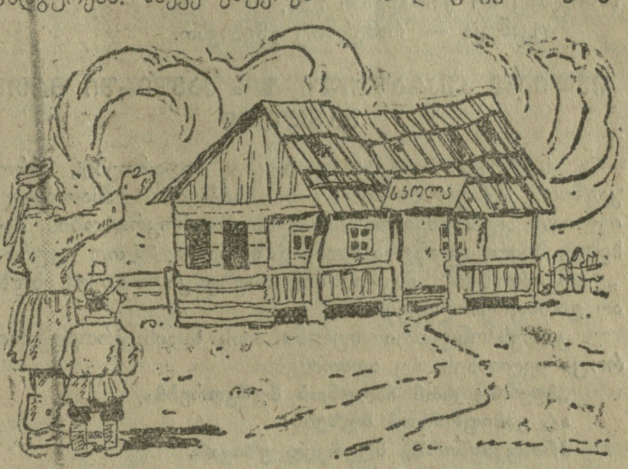

მეორე შვიდწლედის შენობასაც. მაგრამ სად არის ალმასკომი, სად არის განათლების განყოფილება, რომელსაც ევალება ამ მოსალოდნელი მარცხის თავის დროზე გათვალისწინება და თავიდან აცდენაც?.

ალბათ, თუ სძინავთ!

მათი ძილის დარღვევას, როგორც კორესპონდენტი ველისპირელი გადმოგვცემს, თუ შეიძლებს ის ხმა, რომელსაც სკოლის შენობის სრულიად წაქცევა გამოიწვევს...

ჩვენ ამ შენობის ბედი იმდენად არ გვაინტერესებს, რამდენად ასე ღრმა მძინარეთა გამოფხიზლება, გვეშინია: „ოპერაციას“-თან არ გადაჰყვენ!..

უცდით ექიმ ასათიანს, ის უეტლოდ არსად იარს

რომ ექიმს ეტლი უნდა მიართვას მუშტარმა, ეს უდაოა, მხოლოდ მანძილს კი გააჩნია. თუ მცირე მანძილია გასასვლელი, ზოგი თავდაბალი ექიმი მას უეტლოდაც კი გაივლის. ამ შემთხვევაში იმდენად მანძილისაგან არ არის საქმე დამოკიდებული, რამდენადაც თვითონ ექიმისაგან. ასიანი ანუ ას პროცენტიანი ექიმი მანძილს უეჭველად მიხედავს. მხოლოთ, თუ ექიმი ასათ პროცენტიანია, ანუ მოკლეთ — ასათიანი, იმ შემთხვევაში „მიხედვ - მოხედვა“, რა ღა თქმა უნდა, სავალდებულო არ არის.

აი რას გვწერს კორესპონდენტი ტრბი ბათომის რკინის გზის პირველი უბნის ქსენონის ექიმ ასათიანის შესახებ, რომელსაც რკინის გზელმა კეთილაძემ მიმართა ავადმყოფ ცოლისათვის დახმარების გასაწევად:

— ცოლი ჰყავდა ავადმყოფი,—სახლში ის სიკვდილს ებრძოდა,
და ამ „პატივცემულ“ ექიმს სულთა ბრძოლის ნახვას სთხოვდა!!.
მაგრამ „დიდმა“ ასათიანმა, ბიუროკრატმა წმინდა წყლისა,
თავისებური მაჰანებით თავი აშორა ამ „ჭირსა“:
ჯერ უთხრა მას:—მიმართეთ ქსენონის გამგე მუჯირსა,
უნებართვოთ ვერ წამოვალ — იმის დასტური მიჭირსო!
მას შემდგომ, მან მოითხოვა ჩაწერა „ეტლის რიგში“!.

არ უყურებ, ტარტაროზო! ექიმი დიდ თადარიგშია! თუმც კეთილაძესა გინა ქსენონთან ორ ნაბიჯშია, ფეხით მისვლა არ იკადრა, — იმიტომ, რომ უცხო ჯიშია!!!".

დიახ, ექიმის ჯიშს ამ შემთხვევაში განსაზღვრავს მისი გვარი ასათიანი. ამ გვარის მატარებელი ექიმი, როგორც ხედავთ, მთელი ათი პროცენტით საბჭოებს ნამდვილს ექიმს, ამ სიტყვის ას პროცენტიან მნიშვნელობით, და, მაშასადამე, როგორ გნებავთ ახლა თქვენ? არ ისარგებლოს კაცმა ამ თავისი უპირატესობით?

დიახ, ის უეტლოთ არა თუ ორ ნაბიჯს, ნახევარ ნაბიჯსაც არ წარსდგამს წინ.

უკან კი — რამდენიც გნებავთ.

ივლიანე კუპრაშვილი, ზის კავშირში ფრთებ გაშლილი

ეს ამბავი შეეხება ტყიბულის მალაროების პროფკავშირს. იქაურ ბიუროში ზის საქმეთა მმართველად ივლიანე კუპრაშვილი, რომლის ბიუროკრატობის შესახებაც ბევრი დაიწერა ჩვენს გაზეთებსა, თუ ჟურნალ „ტარტაროზში", მაგრამ მის თავზე კი თითქოს ბუზიც არ გადაფრენილიყვეს.

კორესპონდენტი ზურ-ნა ამას ხსნის პროტექციით, როცა ივლიანეს ასე აღიღინებს:

„ბევრიც რომ იხტუნონ მუშკორებმა,
არ გამიფრთხონ ბუზები:
პროფკავშირში მტკიცედ ვზივარ,
რომ მწყალობენ ტუზები"-ო;

საკოდნელად საინტერესოა, თუ ვინ არიან ეს „ტუზები" და რა ფერისანი არიან: შავი თუ წითელი? თუმცა უბრალო ტუზს ხომ კოზირის ორიანიც ანადგურებს.

ასეთი კოზირი გახლავთ კორესპონდენტი, ყოველი მისი სწორი ცნობა. მხოლოთ ეს ცნობა უნდა იყვეს სრული და მოურიდებელი. გაიხსენეთ, რა სთქვა ამის შესახებ მუშ-გლეხ-კორთა ყრილობამ.

სამწუხაროდ „ზურ-ნა"-ს აკლია ეს სისრულე და, მოურიდებლობა, როცა „ტუზები" არ გამოჰყავს საშკაროზე, ივლიანესთან ერთად.

ამ უკანასკნელს უფლება აქვს აღშფოთდეს კორესპონდენტ „ზურნას" ქცევის გამო: „ცხენს ვერ შესწვდა და უნაგერს ებღაუჭება"-ო, იტყვის.

ჩვენი ნიკო შამათავა, მისმა ნახვამ გამათავა

ვინმე იფიქრებს, რომ ეს სათაური ჩვენი მოგონილია. სრულიადაც არა. ამის ავტორი გახლავთ ქოლობნის თემი, თითქმის ყველა მისი მცხოვრებნი ერთად, რადგან ნიკოს შესახებ არავითარი სხვა აზრი არ არსებობს გარდა ერთისა:

„თითქმის ყოველ დღე ხედავს თვალი,
რომ ნიკო არის მთვრალი:
თხრილის კიდეში წევს
და იქვე არწყევს"...

ამ დროს გამოივლის რომელიმე მგზავრი, ვსთქვათ, გარეშე სოფელი და ეკითხება ამ სოფლის ერთ-ერთ მკვიდრს: — ვინ არის ეს ამ თხრილის კიდეში გდებული?

— „მასწავლებელი გახლავთ ჩვენი, ქებული!"...

ან კიდევ:

— ვინ არის ეს, აქ, რომ გამხდარა ავათ?

— „ნიკო გახლავთ ჩვენი, შამათავა,

მისმა ნახვამ გამათავა"-ო, ეტყვის გულდაწყვეტილი ქოობნელი და განშორდება, თუმცა წესი კი იყო, რომ მას მგზავრი განშორებოდა. მაგრამ რა ქნას საბრალო ქოლობნელმა თუ მას დასადგომი პირი აღარ აქვს, ასეთი მასწავლებლის გადამკიდეს?!...

არა თუ სკოლის გამგის მხრივ სწყალობს ქოლობანს ბედი, გამგეთ ყოფილა ვინმე ხარატაშვილი, სკოლის ეზო, რომ აქვს მარად გაშლილი; ის უქცევია ქალტად: ეზოში ხე არსად, ყველგან სიბინძური და ნეხვი პატიოსან კაცს არც კი შეედგომება ფეხი!

მაგრამ ამას ხარატაშვილი ჩირადაც არ აგდებს.

ვაი, ასეთ სკოლის გამგეს!....

ფოთსა ჰყავს ორი ვექილი, ეს ჩხუბში გამოქექილი; მათი რომ არ მოხდა ზავი, გატყდა პაჭკორიას თავი.

ეს ვექილები, როგორც კორესპონდენტი ნ—ელი გვაუწყებს, კირტაძე და საბახტარაშვილი გახლავთ. სამს მარტს მათ მოუვიდათ ჩვეულებრივი დაკა-დაკა. ჩვეულებრივ მაყურებელთათვის ეს ჩვეულებრივი გამოსვლა კირტაძე — საბახტარაშვილისა არაფერს არაჩვეულებრივს, რა თქმა უნდა არ წარმოადგენდა. მაგრამ აი, უცბათ ამ ამბავს შეესწრება სრულიად უცხო ელემენტი მოქ. ანტიპო პაჭკორია.

პაჭკორია იმდენად მოიხიბლა ამ ორი გარეგნულად პაციფისტური გამომეტყველების ვაჟკაცის ასე „შემთხვევითი" წაკიდების აქტით, რომ, იხელმძღვანელა რა ცნობილ კელოგის პაკტით, არც აცივა, არც აცხელა, მივარდა ხელად, უსწრაფესად შეიჭრა მათ შორის, რათა ჩამოეგდო ზავი....

სანამ არ გაუტყდა თავი!...

უფრო მჭერმეტყველურად მოღაღადეა ეს ფაქტი, ვიდრე ვიღაც კელოგის პაკტი!

გალდანაშვილი არის ჭკუაზე: ქვისლია მისი მეფურნე ბუაძე.

ჯერ კიდევ ბებიაჩემსაც კი მშვენივრად ესმოდა, ანდაზის — „ლუკმა გავარდეს, ჯამში ჩავარდეს" — მნიშვნელობა.

მაშ, რაღა გასაკვირია, რომ ტყიბულის მუშკოოპის გამგეობის თავმჯდომარეს მშვენივრად ესმოდეს ის ამბავი, რომ ფურნის მოიჯარადრეს ბუაძეს თუ ფურნე **არ** ჩამოერთმევა და არ გადაეცემა მუშათა არტელს, ეს უკეთესია, რადგან ბუაძე მისი საკუთარი ქვისლია.

ამაოდ ამტკიცებს კორესპონდენტი „ხლისტი", რომ 12 გირვანქა ნამატი, რომელსაც იძლევა მუშათა არტელი ფუთ ფქვილზე, თითქოს მეტი იყვეს იმ 8 გირვანქაზე, რომელსაც ახლა ბუაძე იძლევა.

დიახაც, რომ მიზანშეწონილია ამ შემთხვევაში ნურსის ბაღდანაშვილის ნაბიჯი. თქვენა გგონიათ, რომ მარტო ერთი ნაბიჯი? სცდებით. მთელი ოთხი ნაბიჯი ერთად.

როგორ?

აი, როგორ.

რას ნიშნავს შეწონა? შეწონა შეიძლება ორნაირად. ერთი, როცა ემატება, მეორე — **როცა აკლდება.**

მუშათა არტელი იძლევა 12 გირვანქა ნამატს. ბუაძე იძლევა 8 გირვანქას.

ამ შემთხვევაში ბუაძეს ეწონება 4 გირვანქა, მიუხედავად იმისა, რომ იგი 8 გირვანქას იძლევა, თორმეტის ნაცვლად.

ვისი წყალობით ეწონება ეს ბუაძეს? რა თქმა უნდა, მისი ძვირფასი ქვისლის, ბაღდანაშვილის წყალობით, ბაღდანაშვილის ნაბიჯით ამ შემთხვევაში სარგებლობს ბუაძე. სარგებლობს მთელს 4-ს ერთად.

მაშ რამდენი ნაბიჯი ჰქონია ბაღდანაშვილს? ცხადია, ოთხი! მართალია, ნაბიჯი ერთია, მაგრამ მთელი ოთხი კი ეს ერთი ნაბიჯია და...

ასეთ „ოთხიან“ ერთ ნაბიჯს ისე ვერც ერთი არსება ვერ გადასდგამს, თუ ოთხი ფეხი არ აბია.

ოთხფეხი კი ბევრი მოიპოვება ამ ცოდვილ ქვეყანაზე ისეთი, რომლებიც ასე მსჯელობენ: „ლუკმა თუ სადმე გავარდება, თუ თვითონ მე არა, ისევ ჩემ ქვისლს ერგოსო“.

მართალი იყო ბებიაჩემი,
მართალია ბაღდანაშვილიც.
გაუმარჯოს „ქვისლიზაციას“!

ცნობათა მიღება

ზაქ — ნალებს. მივიღეთ თქვენი კუპლეტები. მართალია, ის „ამერიკელ ძიას“ ხმაზე სამღერი, მაგრამ, ვინაიდან ჩვენ ასეთ სიმღერას არ ვიცნობთ, ისევ ჩვენი „ცნობათა მიღების“ ხმაზე ავაწყვეთ.

ვიწყებთ პირველი კუპლეტიდან:

მე მოვდივარ ჩემი კუპლეტებითა,
მოგახსენებთ: მაიწონეთ ნებითა!
მე ვარ ერთი კაცის გულის მალამო,
სულ ერთია: დილაა თუ საღამო“-ო, ამბობთ.

ჰო, და, თუ სულ ერთია, მაშ, დანარჩენს გადავუძახებთ უძირო გოდორში!

მაგრამ არა. მოიცადეთ, აგრე ადვილად ვერ შეგელევით.

გადავდივართ მეორე კუპლეტებზე:

„პუბლიკაჯან! დარდები მაქვს მე დიდი,
დამწვარი ვარ ისე, როგორც აბედი,
თქვენგან ველი შველასა და რჩენასა,
დამეხმარეთ, გენაცვალეთ ყველასა!...

„პუბლიკა“ ერთობ ლმობიერი კაცია. მან სთქვა: „სად არის, თორემ ერთ დამპალ ტარანს არ დავიშურებდი ასეთი მოკუპლეტისათვისო“. როგორც ხედავთ, თქვენთვის ესეც კარგი დახმარება იქნება. დანარჩენს კი „რჩენისათვის“ თქვენ თითონ იზრუნებთ. ეს არც იმდენად გაგიძნელდებათ, როცა პოეტური ნიჭი ასე ოხრად ყოფილა თქვენში, რაიცა ასე აშკარად სჩანს მესამე კუპლეტიდან:

„წინათ ჩასტნათ მეც კარგათა ვაჭრობდი,
ცოლი გვერდზე მეც მომდევდა, ვპრანჭობდი,
ეხლა ვხედავ: ნოვი ვლასტი დამყარდა,
ძველი დრონი მოისპოდა ამყაყდა“..

რაც უკვე მოისპო, ის რაღას ამყაყებდა, მაგრამ ნიჭის საქმე არ არის? ნიჭს ყველაფერი შეუძლია; ამყაყებაც და დამყაყებაც. დრო და სხვა რამ ხელის შემშლელი პირობა მისთვის არ არსებობს.

ამის შემდეგ, სრულიად ბუნებრივი ხდება ჩვენ მიერ მეოთხე კუპლეტის მოთავსებაც, რომელიც რომა შემდეგს ამბობს:

„აპეტიტი და პატივი წამიხდა,
ცოლი მყვანდა, ისიც სხვასთან წავიდა.
ნოვო ვლასტო! შენ რა გითხრა შენია,
გამიჩინე კაცსა თავში გენია!“..

მაშ, როდის იქნებოდით თქვენ „ნოვი ვლასტით“ კმაყოფილი: გენიას ნაცვლად, თხლენია რომ გაეჩინა?!.

თუ ეს ასეა, ჩვენ უნდა განუგეშოთ, რომ „ნოვი ვლასტი“ თუ არა, რაღაც ძალა თქვენს ცხოვრებაში სწორედ ის გაუჩენია, რის შესახებაც მას თქვენგან ალარ ეკითხებიან. საყვედური აღარ ეკუთვნის. ყოველ შემთხვევაში გენიისაგან კი თქვენი თავი ისევეა თავისუფალი, როგორც ღვინის გადაღების დროს თავისუფლდება ხოლმე ქვევრი სუფთა ღვინისაგან და იქ რჩება...

ᲒᲝᲒᲝᲠᲘᲪᲘ ᲘᲡᲘᲠᲘᲫᲔᲡ. ჯერ თქვენს ფსევდონომზე რომ ენა კინაღამ წავიტეხეთ, ეხლა თქვენი კუპლეტებისაგან რა დაგვემართებოდა, ეს თითონ თქვენ გამოიცანით. გულის არევა რა უნდა იყვეს.

ᲨᲐᲕᲘ ᲬᲚᲕᲘᲡ ᲞᲘᲠᲔᲚᲡ. „ზარალიჰესის“ ჯეგირმა თუ კვანტალიანი იმსხვერპლა, ეს არაფერი, ახია მაზედ. მაგრამ ამავე საგანმა აგერ თქვენი ლექსიც რომ იმსხვერპლა, ეს კი ვერ არის მაინცა და მაინც კარგი ამბავი. ყოველ შემთხვევაში, მკითხველმა რომ რაიმე ბოროტი განზრახვა არ გვიკიჟინოს სანიმუშოთ ვათავსებთ ერთად ერთ სავარგის ტაეპს:

„ამიერიდან არ გიშვებ,
მსურს გაგიმწარო დღენიო!,.
და გაუკეთა ჯეგირი,
სამჯერ მიწ უმალლესიო“..

ამას ეუბნებოდა კვანტალიანი მდინარეს, როცა ახალი ჯეგირის აგებას იწყებდა.

არ გაშვება თუ კარგია, აი, ახლა თქვენმა ლექსმაც გამოსცადოს ის თავის საკუთარს თავზედ.

რაც შეეხება სიმაღლეს, ჩვენი სარედაქციო კალათის გვერდები, სამჯერ კი არა, სამასჯერაც უმაღლესი იქნება თქვენი ლექსით დატვირთულ ქაღალდზე.

Ჯ. ᲒᲠᲓᲘᲛᲔᲚᲡ. რჩევა - დარიგება კარგი საქმეა, მაგრამ მუშკორ თავბერიძეს არ უყურეთ მუშგლეხკორთა თათბირზე: „კონკრეტიულად უნდა სწეროთ და არა განყენებულად“-ო.

ᲥᲣᲗᲐᲗᲣᲠᲡ. ბალახვანელი ვაჭრის ვარდენ ხვედელიძის დუქანში რომ არლანი ჭრიალებდეს, იმისთვის, განა, ჩვენც უნდა ავჭრიალდეთ თქვენი ლექსით?

იჭრიალეთ ისევ თქვენ.

ან კიდევ რაში გვეკითხება ჩვენ იაკოფა მახათაძის პატიოსნება. საქონელი თუ შემოკლებული აქვს, ივაჭროს „პატიოსნებით“.

ᲛᲘᲮᲔᲘᲚ ᲕᲔᲚᲘᲡᲞᲘᲠᲔᲚᲡ. ქალები თუ უსაქმოდ არიან და სეირნობენ, საყვედური არ ეთქმით. „ცუდათ ჯდომას, ისევ ცუდად სიარული სჯობია“-ო. ხომ გაგიგონიათ?

ᲘᲛᲐᲡᲕᲔ. ეტყობა, ძალიან გაინტერესებთ ქალი ლიმიას ცხვირის სიგრძე. სიგრძე ენისა არის საინტერესო, ხოლო ცხვირის „შაღლა - აწეულობა“.

ᲞᲠᲝᲕᲘᲜᲪᲘᲔᲚ ᲛᲮᲐᲢᲕᲐᲠᲡ. ცხადია, სურათი ავტორის პროვინციელობით არ დაიწუნება, თუ გამოსადეგი დარჩა, ჟურნალშიც მოთავსდება და ზედ „ჰონორალიც“ (გამოთქმა თქვენია) მიეცემა.

ᲛᲒᲖᲐᲕᲠᲡ. (ეს „მგზავრი“ ოქვე გურული გაზლავთ, ჯუშათიდან) ტალახი გვაწუხებსო, იწერებით. თქვე შამაცხონებულო, მთელი ზამთარი ისე გავიდა, რომ ამ ფრიად მნიშვნელოვანი მოვლენის შესახებ არაფერი მოგიწერიათ და ახლა უცბათ მოგაგონდათ ეს? დაიცადეთ კიდევ ცოტა და, სადაც არის, გამოზაფხულდება, გაშრება და დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ გაის გაზაფხულამდე ტალახი აღარ მოგაგონდებათ. მაშინ კი, დიდი არს ძალა „ტარტაროზისა“: ერთხელ კიდევ გაგწერთ ცნობათა მიღებაში, მორჩა და გათავდა.

ᲞᲠᲝᲒᲠᲔᲡᲘᲡᲢᲡ. „ყველაფერზე — გარდაიცვა-ლა-“ო —იწერებით. ან ფსევდონომი არ შეეფერება თქვენს ნაწერს, ან კიდევ ნაწერი — ფსევდონომს.

ᲚᲐᲜᲩᲮᲣᲗᲔᲚ ᲭᲘᲜᲭᲐᲠᲡ. არა, გაფიქრებთ მაგ თქვენ სუსხას: საიდან იცით, რომ როდშელდ ებრაელი არის? ჩვენ კი ჯერ როტშილდის ვინაობაც არ ვიცით; არა თუ შარადები ვწეროთ მასზედ.

უდანაშაულო მსხვერპლი

„ტრაქტორების მისაღებად გლეხებს უხდებათ ისეთი დიდი და რთული ანკეტების შევსება, რომ ამას ისინი ვერ ახერხებენ".

გაზეთებიდან.

— საწყალი ივანე! აფსუს, რა კარგი მუშა დაილუპა!

პ/ტ. მე-5 სტამბა კამოს ქ. № 68.